

ČÍSLO 79 (2/2014)

ČERVEN 2014

Věstník evangelických
sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

KÁZÁNÍ

Kázání na text Jan 6,22-29

1. čtení Iz 8,11-23

Amen, amen pravím vám: Hledáte mne, ne protože jste viděli znamení, ale protože jste jedli z chlebu a nasýtili jste se, oslovuje nás Ježíš spolu s těmi, kdo za ním z různých stran dorazili do Kafarnaum. Hledáte mne, protože jste se nasýtili. A jako nevyslovený dodatek zní: Nasýtili jste se – a už vám vytrávilo. Už zas potřebujete svou porci, svou dávku, něco na uspokojení svého hladu.

Jenže, nežijeme právě dnes ve světě, který velice vynalézavě dokáže uspokojit, nač si člověk vzpomene? Počínaje přepestrým jídelníčkem ze všech koutů světa přes nabídky nejrůznějších atrakcí a zábavy, o zboží každodenní spotřeby ani nemluvě, až po nabídku nejrůznějších receptů, jak pečovat o duši i o tělo?

Nebudu vás teď přesvědčovat, že to všechno je jen faleš, marnost a prázdnota, už proto, že kdybyste nestáli o nasycení od Ježíše, asi byste tady nebyli. Nicméně, narozdíl od leckoho z evangelijního zástupu my přicházíme ze světa, který umí uspokojit. Potřeby fyzické, praktické i duchovní vskutku vynalézavou nabídkou.

Spíš se tu ovšem otevírá otázka: Lze to, čím obdarovává Kristus, brát a přijímat jako součást palety té přebohaté nabídky naší sou-

časnosti? Zvenku možná ano. Církev patří na tohle tržiště. A nemusí nám vadit, když nás takhle berou. Ale když už jste tady a posloucháte, čtete a otevíráte se a přijímáte, máte se taky dozvědět, že jde o něco víc. Když totiž k tomu, co dává Ježíš, přistupujeme jen jako k jedné z mnoha možností, jak ukojit svou nenasycenost, můžeme se s těmi dary osudově minout. Ježíš není a nikdy nechtěl být „uspokojovatel našich náboženských potřeb.“

Ty zástupy se ho vydaly hledat,

protože byly u toho, když nasýtil svým rozdělovaným chlebem 5000 lidí, což samozřejmě nezůstalo utajené. Ale hledají ho pouze a jen na tom místě, kde se stal ten div. Jakoby se z toho hned stalo poutní místo, stále další přicházejí a čekají, až se tu Ježíš zas zjeví a zopakuje zázrak. Jenže Ježíš je už mezitím úplně jinde – za mořem. Oni jsou na svém břehu – a on na úplně jiném.

Hledat a čekat Ježíše kvůli tomu, co chceme my, může znamenat, že se s ním mjííme. Přicházíme pozdě a jinam. Ježíš jako živý Pán putuje stále dál. Nechce se ztotožnit s tradičními místy, ověřenými legendami a divy. A nemáme ho hledat v jistotách včerejších zážitků či odeznělých starých událostí. Smíme ho vyhlížet jako toho, kdo putuje časem s námi a vlastně před námi: Když všichni ti lidé dorazili na druhý břeh, zjistili, on už tam je.

Je úplně jinde, než jsme si ho zaškatulkovali. Ale právě jako ten jiný je tady, doopravdy, překvapivě – s námi.

Je tady – a našemu hledání a usilování dává správný směr a cíl:

Amen, amen pravím vám: Hledáte mne, ne protože jste viděli znamení, ale protože jste jedli z chlebů a nasýtili jste se. Pracujte – ne o ten pokrm, který hyne, ale o ten pokrm, který zůstává k životu věčnému, který Syn člověka dá vám.

I když my požadujeme to svoje uspokojení, a ne to Ježíšovo, Ježíš nás nevyhání. Ale jeho odpověď nás soustředí na to, co dává on jako živý, vzkříšený Pán. Nenabízí hned uspokojení. Nabízí práci, která není bezúčelná, marná. Slibuje, když si dáte práci, potkáte dar, který upokojí nejen na chvíli, ale zůstane nezničitelnou, trvale inspirativní součástí vašeho života.

Když si dáte práci, potkáte dar, říká Ježíš. Co z toho slyšíte? DÁT SI PRÁCI nebo DOSTAT DAR? Nám to zní jako protimluv. A

protože dobře víme, že v tomhle světě nikdo nic nikomu zadarmo nedá, nezajímá nás tolik dar, ale spíš ta práce. Jo, zas práce, tak nám řekni, od kdy do kdy a co za to. Dobře tedy rozumíme následujícímu dotazu na Ježíše: Co tedy máme udělat, aby to byla ta správná práce? Práce, při níž potkáme Boha při díle?

Co máme dělat?

Jakou práci odvézt?, ptali jsme se. A tahle naše otázka osudově přehlédla, že se Ježíš dává nalézt jako ten, který obdarovává. Pokrmem, jenž ti zůstane v životě jako trvalé nasycení. Jako pokoj, který našel svůj zdroj i jistotu. Už se nemusím pachtit, abych sám obstál, už se nemusím snažit vyžrát na ono „od kdy do kdy a co za to“, ale mohu prostě přijímat.

Tohle všechno by nemělo smysl říkat a poslouchat bez důvěry. Bez víry, že tady Ježíš na nás nešije nějakou reklamní kulišárnu, ale že u něj to prostě právě takhle je. Když je nablízku Boží království, nemusíš křičet „my jsme ti, co umějí makat,“ a nemusíš se ani tak tvářit. Můžeš prostě důvěřovat: Už přijíždí vlak Boží, a je to tak dobře, a srdce mé to ví, už s tím počítá.

A to jako takhle někde jde?

- ozve se samozřejmě námitka. Námitka těch, co v každodenním životě praktickém už udělali s takovými to sliby hodně špatných zkušeností a dobře vědí, v tomhle světě nám nikdo nic zadarmo nedá.

Jo, to takhle v našem světě jde. A jde to tam, kde nasloucháš příběhu Boha Izraele. Protože tenhle příběh tě právě na to soustředí. Proto je tak konkrétní, jedinečný, nezevšeobecnitelný. Vždycky znova mu nedůvěřujem i my tzv. věřící – a on s ním za námi vždycky znova přijde.

„Hle, já a děti, které mi dal Hospodin, jsme v Izraeli znamením a zázraky od Hospodina,“ dosvědčoval kdysi svým současníkům Izaiáš, a od něj se to dobře naučil Ježíš: Já a děti, které mi dal Otec, víme, že to nejdůležitější přichází jako dar.

Když se soustředíš právě a jen na Boha Izraele a Otce Ježíše Krista, zjistíš: To právě, boží, to co zůstane, vydrží, nevyčerpá se, nezestará, nezatuchne, neztratí životodárnou sílu, to potkáváš jako dar v příběhu tohoto jednoho jedinečného, v příběhu Syna. Právě jeho dary nejen uspokojí hlad, vyčerpání, spotřebované síly, ale

umožní docela nový postoj k tomu, jak svůj život a jeho hlad a potřeby prožíváme:

„Dovedu trpět nouzi, dovedu mít hojnost. Ve všem a do všeho jsem zasvěcen: být syt i hladov, mít nadbytek i nedostatek. Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.“ napsal o těch nehynoucích darech Kristových apoštol Pavel.

Máme tedy pouze věřit – nebo taky umět pořádně máknout?

(ptejme se na závěr, nejen kvůli presbyterům, od nichž čekáme právě tu práci...) Ježíšovo napomenutí a pozvání představuje plodné napětí. Práce, k níž jsme ve víře zváni, není prostě nucené mákání, dřina. A víra není jen dětinská, pasivní důvěra, že to má v ruce náš Pán a všechno, jak si to my sami představujem, určitě dobře dopadne.

Sám Ježíš uzavírá tohle kolo rozmluvy s těmi, kdo ho hledají, slovy: *Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal.*

Překvapí: nemusíte prostě podávat nějaké předepsané výkony, bez nichž vám hrozí propuštění, ztráta perspektivy, riziko selhání na věky věků. Nejdřív ze všeho můžete prostě důvěřovat tomu jedinečnému příběhu. Mému příběhu. Čerpat z něj. A přitom se rozhodně nebojte, že byste vyšli naprázdno.

A čím víc z něj budete čerpat, čím pozorněji mu budete naslouchat, s čím hlubší důvěrou mu srdce budete otevírat, čím více se necháte obdarovávat, tím spíš přijдете na to, co máte dělat: uprostřed hladu, nenasycenosti, docházejících sil, i nouze a potřeb všedních dní, i tváří v tvář samotné smrti.

Evangelista to zatím nijak prakticky nerozvádí. Však také ještě Ježíš neřekl poslední slovo. Ale to co řekl, a k čemu upřel naši pozornost a důvěru, vůbec není málo.

Díky náš Pane, že máš na mysli náš hlad, naši nenasycenost, všechny chvíle, kdy prožíváme vlastní slabost. A díky, že nám to nevyčítáš – ale otevíráš nové možnosti. Pro naši víru – i pro naši práci. Amen.

V Benešově 11.5. při slibu presbyterů

➤ Z benešovského jarního farářova deníčku

Letošní jaro se nejen střídá počasí od subtropů po přílivy chladného severského vzduchu, ale střídají se i nejrůznější pravidelné i méně pravidelné aktivity v benešovském sboru.

- V dubnu si farář vyrazil na **oslavu stých narozenin** holandské reformované myslitelky a aktivistky **Hebe Kohlbrugge**. Oslava se konala v sídle Moravských bratří v Zeistu 12. dubna. Sto let Hebe nijak nebránilo, aby režii celé slavnosti neměla pevně v rukou, zejména v tom, že zabránila jakýmkoli zdravicím. Svou vlastní řeč, pronášenou podle poznámek spatra, ohlásila na 100 minut („mám jednu minutu na každý rok“), nicméně po hodině ve-sele konstatovala, že je teprve v polovině. V živém projevu se zastavila u několika momentů svého života – odboje a věznění v Ravensbrücku, kde se potkala s českými spoluvězeňkyněmi. Vztahy přátelství a solidarity navzdor dějinným poměrům zakládala a rozvíjela pak celý život. I když křesťany oddělovala železná opona mezi svobodným a komunistickým světem, hledala každou skulinu, jak navazovat kontakty. Pomáhala tisknout a dopravovat sem církevní literaturu včetně biblických slovníků a zpěvníků, organizovala výměnné pobyty nizozemských studentů v Praze či Kluži a českých, rumunských a maďarských – když to poměry trochu dovolily – v Nizozemí. Jednou ze spolehlivých opor jí byl i miroslavský farář Vladimír Kalus, dlouhá léta bez státního souhlasu, který pocházel z Mnichovic a jehož někteří evangelíci pamatují jako spolužáka z benešovského gymnázia. O všech těch „nemožných možnostech“ píše v knize paměti Dvakrát dvě je pět.

- **Velikonoce** jsme začali shromážděním se **čtením pašijí**. Četli jsme je podle zvyku při biblických hodinách pěkně postupně kolem stolu dokola a mezitím zpívali sloky chorálů z Bachových pašijí. I když jsme se sešli v obsazení hodně komorním, neubralo to nic na intenzitě postupného sžívání s Matoušovým příběhem.

- **Velkopáteční i nedělní shromáždění** byla letos překvapivě navštívená. Nedošlo k obvyklému jevu, že pravidelní účastníci ve velkém odjedou a shromáždění tvoří spíše hosté. Je to dobře, když se pravidelní domácí mohou potkat se svátečními návštěvníky u příběhu Kristovy oběti a vzkříšení i u stolu Vzkříšeného Pána. Na Hod Boží velikonoční jsme začali naslouchat šesté kapitole evange-

lia podle Jana s ústředním **motivem chleba života**, který nás provází doposud. Povelikonoční období, plné písní a radosti, nám vhodně doplnil i **koncert klarinetového kvartetu** v neděli 27.4.

- První květnový víkend proběhl ve znamení **víkendovky dětí v Soběhrdech**. Přijeli kamarádi z Benešovska a Vlašimska, ale i z dalekého Klenci. Provázely nás příhody proroka Eliši. Jen škoda, že prčické tentokrát zastupovala pouze farářka Pavla. O to soustředěněji mohla připravit nedělní bohoslužby v Soběhrdech.

- V Benešově se tu neděli konal **křest** Kryštofa Macháčka. Do přípravy ke křtu byly díky Petře Macháčkové zapojeny i nejmenší děti.

- Druhou neděli v květnu se konal **slib nově zvolené části staršovstva**. Vedl ho za seniorátní výbor Borek Titěra. Jemu děkujeme za přípravu a starším přejeme chuť a výdrž. Zatím to vypadá, že tvoří dělné společenství. Doufejme, že prožívají i radost ze své služby.

- Další neděli jsme se s dvěma konfirmandy vypravili **do Domažlic**, kde měli **křest a konfirmaci** i kluci Tkadlečkovi. Shromáždění to bylo mohutné a působivé. Jeli jsme povzbudit kamarády a oni slíbili, že se na oplátku vydají při stejné příležitosti 22.6. na konfirmaci a křest do Benešova.

Noc kostelů v kostele na Karlově

- Triadvacátého května jsme se opět účastnili **Noci kostelů**. Letošní Noc se chystala ekumenicky. Zahajovali jsme ji dvouhodinovým pořadem v kostele sv. Mikuláše na Karlově, kde se představily čtyři z benešovských církví, a zpívaly se kánony z Taizé. U nás jsme pokračovali programem od 21,00. I když vytrvale a intenzivně lilo, zavítalo k nám do modlitebny několik návštěvníků, kteří tu byli úplně poprvé. My domácí jsme vyposlechli autorské čtení z básní Pavla Rejchrt, podívali se na další biblické ilustrace Ivana Urbánka, a poseděli u láhve vína. Díky všem, kdo pěkný večer pomohli připravit. Kdo vydržel do konce, odcházel už po dešti.

- V neděli 25. května se z Benešova opět vysílal **rozhlasový přenos** bohoslužeb. Všichni přišli včas a zejména se našlo dostatek těch, kdo se o jednotlivé části bohoslužeb byli ochotni podělit. Díky! Kdo má zájem o záznam, může si ho najít přes internet v archivu ČRo Dvojka nebo vypůjčit na CD na faře.

- Další neděli se opět konal **křest**, tentokrát Tomáška Veselého, syna naší nedávno přistěhované varhanice Daniely. Máme radost, že i s malými dětmi ochotně doprovází a rozšířila řady našich klarinetistů. O **doprovod v Benešově** se teď dělí vícero muzikantů, kteří se navíc mezi sebou sami domlouvají – a farář má navíc dopředu představu, na které nástroje se bude doprovázet. Hned se líp připravují bohoslužby!

- Květen a červen jsou též ve znamení závěru **přípravy letošních konfirmandů**. Vlastně většina z nich přijme křest. V sobotu 14.6. jsme byli na polodenní víkendovce, kluci chystali svůj „projekt“ Moje cesta ke křtu (či ke konfirmaci). Jsou to patřiční puberťáci, nicméně z nich viditelně čouhá, že život a společenství víry jim nejsou lhostejné ani náhodou. Přejeme jim, ať se jim cesta víry stane skutečnou cestou života.

Tomáš Trusina

➤ **Zajímavá novinka v benešovském sboru**

Již několik let se v našem sboru z iniciativy Petry Macháčkové konají na faře ve čtvrtek dopoledne setkání maminek s nejmenšími dětmi, tak zvaná Kočárkárna. A tato milá setkání se ukázala jako velmi potřebná. Děkujeme za Kočárkárnu a děkujeme Petře!

Letos na jaře přišel bratr farář se zajímavým návrhem: ve středu dopoledne, kdy se konají biblické hodiny pro děti, uspořádat na fa-

ře setkání maminek, případně tatínků, kteří doprovázejí děti a pak na ně někde čekají. A tak vznikla naše Kavárnička, která se od dubna koná každou středu odpoledne od tří do půl páté. Kavárničku navštěvují zvláště za nepříznivého počasí maminky doprovázející děti na biblické hodiny, ale také další zájemci, kteří mají právě volný čas, zvláště senioři.

Kavárničky mají zatím velmi volný program. Na několika z nich jsme si prohlíželi fotografie ze sborového života minulých let a vzpomínali jsme na bratry a sestry, které jsme na těchto fotografiích poznali. Na dalších setkáních při dobré kávě či čaji jsme besedovali o sborovém životě u nás, o dalších sborech, které známe a občas je navštěvujeme. Jindy se besedovalo o zajímavých článcích z církevního i jiného tisku, a také o svých starostech a radostech. A tak tyto besedy rychle a příjemně ubíhaly. O organizaci Kavárniček se velmi obětavě starala sestra Lomozová, která na ně dojížděla z Týnce. Děkujeme jí za tuto obětavou a starostlivou činnost.

Po zkušenostech z jarních Kavárniček, věříme, že tato setkání se budou konat i nadále, jejich obliba poroste a tak budou obohacovat náš sborový život.

A úplně na závěr: milé sestry a milí bratři přijměte pozvání do naší Kavárničky – bude se Vám v ní líbit!

František Šturc

➤ **Události v soběhrdském sboru**

jak je postupně zapsal farář Petr Turecký

• **Brigáda ve Zruči n. S.**

Přípravný výbor pro letní setkání dětí v Luhu u Čími se pod vedením Věry Hudcové rozhodl konat jedno z přípravných setkání v našem administrovaném sboru ve Zruči n. S. Akci jsme konali 12/4 2014.

Jednak jsou ve Zruči vhodné prostory k takovým setkáním, jednak rodina Jiřího a Ivany Kratochvilových topí na faře a v kostele dřevem. Dřeva není nikdy dost, a tak jsme se rozhodli sobotní odpoledne pomoci s prací v lese. Společná práce je vynikající příležitostí pro lepší poznání, dnes je v oblibě slovo teambuilding – čili „team“ = tým a „building“ = budování.

Kupodivu – na rozdíl od květnových zim nám v dubnu počasí přálo mnohem více.

Po práci jsme se sešli k biblickému slovu a prozkoumávali do hloubky jednotlivá témata, která se objeví na letním táboře. Výsledkem pak bude hlubší porozumění, které se potom budeme snažit předat ve formě her a povídání dětem.

Děkujeme za krásné zážitky v inspirativním prostředí!

- **Seniorátní dny mládeže v Soběhrdech**

11-13/4 2014

O víkendu proběhly Seniorátní dny mládeže pražského seniorátu, kde jsme se zamýšleli nad dnem odpočinku, leností, dozvídali se o způsobech odpočinku při tak náročných a specifických zaměstnáních, jakými jsou farář, politik a hasič, hráli jsme fotbal, procházeli se při západu slunce, vyráběli korále, trička, v sobotu si dělali oheň... a to všechno v příjemném zázemí soběhrdské fary.

Byl to skvělý víkend a těšíme se na další setkání s Vámi, třeba na některé z našich akcí – 24. května proběhne ping-pongový turnaj, 30. května hudební festival Ledtek (nástupce Churchteku, nyní však konaném v Ledci).

Převzato ze stránek pražského SOMu.

• Sborový den

27/4 2014 se konal v Soběhrdech sborový den. Sestra Jarmila Kaplanová si připravila povídání o Novém Zélandu, který před nedávnem navštívila. Poutavě hovořila o krásách této země, zejména o přírodním bohatství. Zaujalo nás líčení o vulkanické činnosti, stromových kapradinách i úsilí Novozélandčanů obnovit a chránit původní faunu a flóru. Dozvěděli jsme se, že každý obyvatel této země má hluboké znalosti o této problematice a téměř každý se zapojuje do různých programů na zlepšení situace. V zemi je totiž mnoho zavlečených rostlin i živočichů, které vytlačují původní druhy.

Její povídání nás tak přivedlo k přemýšlení o přírodním bohatství naší vlasti a jeho ochraně a nakonec i k výchově a vzdělávání mladých lidí.

• Rozhledna Špulka

Pronesené slovo při otevření 26/4:
Matouš 5,1. 7-10:

Když spatřil zástupy, vystoupil na horu; Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství. Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha. Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími. Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Tato slova pronesl Ježíš z hory – aby zazněla nad krajinou lidí, aby se donesla k lidskému srdci a otevřela ho.

Pocházím z Třebíče – tam bylo vždy vidět velmi do dálky. V okolí Třebíče bylo několik rozhleden. Pocházely většinou z první republiky a v osmdesátých letech z nich byly zříceniny. Lidé říkali, že z nich bylo vidět do Rakouska. Skutečně v mimořádně průzračných dnech bylo vidět předhůří Alp. Pozorování krajiny umožňuje člověku podívat se na svět z nadhledu. Udělat si odstup od sebe sama, na chvíli poodstoupit od vlastních problémů. Pomocí odstupu lze vidět sebe sama i druhé z jiné perspektivy, leccos jde potom také vyřešit – máme-li odstup.

Proto věřím, že rozhledna může mít v sobě také léčebnou moc. Mít rozhled nad krajinou může být velmi dobré, dokonce někdy i opojné.

Tuto moc má pro věřící Bible. Biblické příběhy umožňují člověku nadhled. Podívat se na sebe odjinud. Udělat si odstup. Zamýšlet se nad důvody lidského konání dává sílu rozhodovat se nad vlastním konáním, když přijde zkouška nebo důležité rozhodnutí.

V tomto kraji se nacházelo v dobách pobělohorských mnoho tzv. tajných evangelíků. Scházeli se k tajným bohoslužbám – v lesích – u Soběhrd na Krásné hoře. Taky je to táhlo na vršky. Když potom byla evangelická víra povolena, trvalo ještě sto let, než si směli evangelíci ke svým kostelům stavět věže. Kde je věž, kde je rozhled – tam to poutá pozornost.

Postavit si rozhlednu je pro mne jeden ze symbolů rodící se občanské společnosti. Občanská společnost je společnost, kde lidem není lhostejný osud druhých lidí nebo osud krajiny. Nenechávají tuto starost na nějakém politiku-spasiteli, nenadávají u piva, jak jsou špatné časy, ale postaví si třeba rozhlednu, aby bylo lépe vidět.

Není náhodou, že Mojžíš přinesl desky zákona s desaterem z hory – aby se ta slova rozlehla nad krajinou lidí. Není náhodou, že Abraham se na hoře dozvěděl, že Bůh Hebrejů nechce lidské oběti. Není náhodou, že k ukřižování došlo na hoře. Kříž nasvítí lidskou zbabělost, lidskou touhu po moci, lidské sobectví. Oslavy vzkříšení nám křesťanům minulý týden připomněly, že všechno toto jmenované zlo nemá poslední platnost.

Blaze těm, kteří mají odvahu podívat se na svůj život z jiné perspektivy.

• **Mačovická studánka**

Slovo k tradičnímu otvírání studánky 26/4 2014:

Jan 4,13: Ježíš říká: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“

Každý pramen, každá dobrá voda může křesťanům či lidem, kteří znají Bibli, připomenout tyto verše. Co to znamená? Co tím chtěl Ježíš říci? Setkal se u studny se samařskou ženou a ona ho nepochopila. Myslela, že jí nabízí speciální léčivou vodu, po níž už nebude muset pít vodu běžnou. Myslela, že jí Ježíš nabízí vodu „hrnečku vař“.

Ježíš chce říci, že dobrá voda odkazuje jako symbol k životu věčnému. Život věčný přesahuje naši zkušenost žízně, naši potřebu neustále pít – abychom byli živi. O Velikonocích si křesťané připomínají, že Ježíš skutečně zemřel, že to nebylo jen jako. A že pak byl vzkříšen – k životu, který nepotřebuje konzervování a balzamování, protože bude vonět a chutnat i za tisíc let.

Byl vzkříšen k životu, který není potřeba uchovávat a skladovat, protože právě teď vyvěrá. Ježíš vedl své učedníky, aby se na tomto životě věčném podíleli už tady na zemi, zval ho království Boží a věřil, že toto království díky Bohu prozařuje už do našeho světa jako nová dimenze.

Ježíš vyučoval, že my se na tomto království můžeme podílet už tady a teď. Vzkříšení k životu věčnému znamená, že tma a zima a zlo a nemoc v člověku nemá poslední slovo. A tak ten, který ve věčný život věří, smí konat dobré skutky i uprostřed tohoto světa, světa, v němž se často lidé nenávidí, vedou proti sobě války, potlačují právo.

Člověk se často bojí postavit na stranu dobra. Většinou je to velmi nebezpečné a hrozí mu, že bude ostatními nenáviděn nebo přinejmenším zrazován. Ježíš sám tuto cestu nazval nesení kříže, věděl, že není snadná. Kdo ale okusí,

že na této cestě dává Bůh do srdce člověka zvláštní klid a pokoj, kdo okusí, že na této cestě ho provází Boží věrnost, ten ji smí vnímat jako lehkou.

Ježíš takovým lidem slíbil: Matouš 11,29: *Veďte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.*

A tak bych si přál, abychom my lidé stavěli společně rozhledny a

studánky a obklopovali tato díla radostí a sdílením radosti mezi sebou. Přál bych si, abychom se spojovali v pomoci jeden druhému, v naslouchání problému i potřeb těch, kteří stojí okolo.

Tato studánka může být znamením, že jednou všechno dobře dopadne: Zjevení Janovo 21,3-4.6:

A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé.“

• **Víkendové setkání dětí v Soběhrdech**

9-11/5 se na faře v Soběhrdech konala víkendovka pro děti na téma Jonáš pod vedením Petra Wagnera a Petra Tureckého.

Víkend před konáním této akce proběhla v Soběhrdech víkendovka pod vedením Tomáše Trusiny a víkend po té zase pro změnu

víkendovka pod vedením Pavla Klineckého. V květnu nám moc neprálo počasí, dokonce občas klesly teploty až k nule za vytrvalého deště jako speciálního bonusu. Dětem to však ani v jednom případě nevadilo, všechny tři víkendovky byly silně početně zastoupeny, vždy se sešlo kolem 30 lidí.

Nám pomáhali s přípravou Vojta Černý a Lucka Stupková. Připravili večerní páteční hru a další činnosti nezbytné pro chod víkendovky. Téma Jonáš se objeví také v letním setkání dětí v Luhu u Čimi. Jonáš je jedna z biblických postav, která má co říci i dnešnímu člověku. Jonáš se setkává s Božím slovem a to slovo se mu vůbec nelíbí. Dokonce se chce raději zabít, než aby toto slovo následoval. Následování totiž vede do nebezpečí. Hospodin chce, aby Jonáš lidem zvěstoval, že se mají mít rádi. Jonáš se ale oprávněně bojí o svůj život. Něco jiného je říkat slovo o lásce mezi lidmi, kteří se vzájemně chápou a mají se rádi, než lidem, kteří jsou vychováni ve společnosti, kde se násilí považuje za výhodu.

Děti si zahrály na Jonáše, jak prchá po moři a setkává se s velrybou, zahráli si i na občany zlého města Ninive, kteří neočekávaně přijmou Jonášovo slovo a rozhodnou se napravit. V sobotu a potom i o bohoslužbách jsme slovo doprovodili obrázky Mariky Bumbálkové z knihy Štěpána Hájka o Jonášovi.

• Výstava obrazů v soběhrdském kostele

Na jaře jsme v Soběhrdech přivítali mladého malíře Zbyňka Mergentala. Výstavu tvoří série hlav, vyjadřující napětí životního směřování člověka.

Výstava může být vnímána jako kontroverzní, obrazy nemají diváka uklidnit, spíše dovést k přemýšlení nad vlastním směřováním.

Obrazy v kostele otevírají okno do světa. Obrazy jsou těmi okny. Mladí umělci citlivě zachycují různé životní situace člověka uprostřed tohoto světa a vnášejí tak dialog do prostoru, kde se scházíme k společnému slyšení Písma a chvále Pána Boha.

Obrazy nám připomínají, že nejsme uzavřeni před tímto světem jako nějakí lepší lidé, ale naopak, že jsme posíláni do světa, abychom hlásali dobro, lásku, odpuštění. Do světa, v němž často vítězí silnější a dravější. Žijeme tak v neustálém napětí vlastního běhu a směřování.

Tento pohyb zachytil apoštol Pavel ve známé větě:

Filipským 3:12 *Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti (...)*

Výsledkem je z mého pohledu emočně silné dílo. Jedná se o diptychy – vždy proti sobě stojící dvojice – portrétů. Jsou to portréty motorkářů. Jsou vytvořeny velmi zajímavou technikou, o které se dočtete na nástěnce v kostele.

Zbyněk Mergental je mj. žákem jednoho z nejslavnějších českých figuralistů – Jiřího Sopka. A také žákem dalšího významného figuralisty Daniela Balabána, synovce teologa Milana Balabána a tedy bratra nedávno zemřelého spisovatele Jana Balabána. PT

➤ KAPLE BETLÉMSKÁ V PRČICI - 90 LET OD STAVBY

Vytvoření metodistického evangelického sboru v Sedlci-Prčici pomohla náhoda, která ovšem našla věřící na tuto náhodu připravené. V roce 1923 se v prčické nemocnici léčila paní Marková, manželka evangelického kazatele z Prahy-Vinohrad. Když se o tom dozvěděl osvětový odbor sedleckého Sokola, který v té době vedl řídící učitel školy v Prčici Jaroslav Pavliš, požádal kazatele Marka o přednášku při oslavě výročí Mistra Jana Husa. Kazatel Marek nemohl sám tuto nabídku přijmout, ale oznámil přání Sokolů představeným církve evangelické metodistické, Dr. J. P. Bartákovi, který pronesl první kázání nové církve na vrchu „Porostlý“ pod širým nebem, jako v časech Husových. Mnoho zpráv o jeho přednášce se nedochovalo, snad jen, že posluchači byli především Sokolové ze Sedlce a z Prčice, že kázal o pravdě evangelií, ale že mluvil především o učení Mistra Jana Husa a o jeho věrnosti pravdě. Posluchači byli tak zaujatí jeho slovy, že nebylo snadné přednášku ukončit a došlo též na rozhovor a otázky. Pamětníci vzpomínali, že se posluchači rozešli až za tmy o půl jedenácté v noci.

Setkání s kazatelem J. P. Bartákem mělo ohlas nejen v Sedlci a Prčici, ale i v Praze na ústředí metodistické misie, která se rozhodla postavit v Sedlci přednáškový stan. Pro misii to byl obvyklý postup. V Sedlci postavili stan na náměstí před kostelem a býval posluchači vždy přeplněn. Někteří přicházeli ze zvědavosti a někteří již jako členové metodistické církve evangelické. Již v prvních dnech se přihlásilo k církvi 212 věřících.

Přednášky a kázání misie v sokolském stanu v Sedlci byly zahájeny 30. srpna roku 1923. Kazatelé se střídali. Městská rada povolila postavení stanu jen do 22. září 1923. O den později 23. září 1923 přesídlil již ustanovený metodistický evangelický sbor Sedlec-Prčice do pronajatého sálu „Na Knížecí“.

Pražské metodistické ústředí rozhodlo, že věnuje sboru novou modlitebnu. Poradní sbor vybral pro modlitebnu pozemek na okraji Prčice, který nabídl jeden z členů pan Richtr ze Sedlce.

Dne 9. června 1924 byl položen základní kámen stavby. V úvodu oslavy, po sborovém zpěvu a čtení z bible, přednesl hlavní proslov kazatel V. Vančura. Do základů stavby byly uloženy v kovové skřínce nejrůznější současné dokumenty, také bible, zpěvník, ději-

ny sboru s podpisy členů ústředí a představenstva, několik mincí a posleze i jedno číslo metodistického měsíčníku „Křesťanský buditel.“ Při poklepech na základní kámen promlouvali hosté, členové ústředí církve a představenstva. Slavnost ukončil opět sborový zpěv a na závěr zazněla státní hymna.

Vlastní stavba modlitebny trvala jenom necelých pět měsíců a již v listopadu téhož roku byla modlitebna dokončena.

„Slavnostní otevření Betlémské kaple v Sedlci-Prčici na dráze Wilsonově, sboru sedleckému dostalo se letos od církve naší vzácného daru – krásné modlitebny, jejíž otevření bylo oslaveno dne 16. listopadu. Toho dne dopoledne se ještě konaly bohoslužby na starém místě- v městském biografu. Kázal krajský starší bratr J. P. Barták. Odpoledne sešli jsme se o půl druhé v biografu a po krátké pobožnosti na rozloučenou, vykonané místním kazatelem bratrem Schneidrem, seřadil se průvod hostů a členstva a četní přátelé ubírali se s bratřími z ústředí v čele k nové modlitebně. Před vchodem, při odevzdání klíče promluvili krajští starší, stavitel pan Špaček, načež bratr Schneider modlitebnu otevřel a všichni vstoupili dovnitř. Slavnostní pobožnost vykonal bratr J. P. Barták, který též vyličil přítomným, jak došlo k založení sboru našeho. Žákyně Fanynka Dušková přednesla velmi pěkně báseň k této slavnosti od spisovatelky sestry Podhorské složené. *„Kéž by tento stánek, který jsme pojmenovali Betlémská kaple, byl místem takovým, jako kdysi Betlémská kaple, v níž Mistr Jan Hus kázal ...“*

Sborníkem Ladislav Lauda složil pro odpolední pobožnost v nové modlitebně chorál, se kterým vystoupili zpěváci sboru ze Sedlce a Prčice.“

Takto byla otištěna v dobovém tisku zpráva o otevření Kaple betlémské v Sedlci-Prčici, ještě pod čarou byla doplněna několika větami zakladatele metodistické církve Johna Wesleye: *„Nestarám se o to, co bude za sto let. Ten, který vládl světu, nežli jsem se narodil, postará se o něj, až budu mrtvý. Mou snahou jest zlepšovati přítomné poměry.“*

Těmito slovy Johna Wesleye bych chtěla zakončit své psaní o Kapli betlémské v Sedlci – Prčici, které jsem vybrala z poutavého článku sestry Květy Křemenové otištěného ve sborníku Český Měraň 9/2004.

Marcela Doktorová

Obhajoba liturgie

Milé sestry a bratři,

kolik z Vás provozuje nějaký z lidových velikonočních zvyků? Barvíte vajíčka, pletete pomlázku? Víte že většina z těchto zvyků má pohanský původ a naši evangeličtí předkové se jim proto vyhýbali? Považujete snad přesto tyto zvyky za něco, co Vám brání prožít Velikonoce jako nejvýznamnější křesťanské svátky, brání Vám v pravé křesťanské spiritualitě?

Dnes bych se rád trochu odchýlil od tématu duchovní hudby, ale mluvil o něčem, co s ní úzce souvisí, totiž o liturgii a umění v bohoslužbě.

V posledních letech sílí v části ČCE snahy o liturgickou obnovu, v čemž jiní naši členové spatřují přílišné riziko odklonu od pravé spirituality, folklorizace bohoslužeb a úpadku k povrchnosti. Takovou hrozbu vyjádřila i sestra Bublová ve velmi dobrém článku v Soběhrdském bratru 1/2013. Přestože si jejího názoru velice vážím, tak její obavy nesdílím. Jistě, pokud by se z liturgie stal striktní postup ve stylu našich katolických bratří, kde přeroknutí v předepsané formuli dokonce zneplatní mešní úkon, stala by se z ní věc nadmíru škodlivá. To však v našem prostředí skutečně nehrozí, a rozumnou míru liturgické obnovy považuji za tendenci pokrokovou a pro naši církev prospěšnou.

Sestra, přestože brání náš nepoužívanější super-strohý bohoslužebný program, vycházející z programu Kalvínského, založila svoji argumentaci na zásadách Lutherových – pouze písmem, pouze vírou, pouze milostí. Možná by byla překvapená, jak je dodnes luteránská liturgie propracovaná a že Luther sám sloužil do konce života mše v latině (s německým kázáním) de-facto podle katolického programu, aniž by to považoval za rozpor se svými zásadami.

Prvotním požadavkem totiž nebylo odstranit z bohoslužeb všechny umělecké projevy, ale odstranit modlářství, umělý duchovní význam liturgických aktivit, uctívání obrazů, ostatků svatých apod. Špatné pochopení tohoto požadavku nabralo dosti často davového šílenství obrazoboreckých bouří – kulturního barbarství, které nemělo nic společného s pravými křesťanskými hodnotami. Luther se od těchto tendencí distancoval, a ostře proti nim vystoupil. Umělecké předměty v kostelech připouštěl, pokud nebyly předmětem uctívání.

Nevím, zdali Kalvín toto barbarství schvaloval, každopádně proti němu nevystoupil, a kalvinistům tak padlo do poloviny 16 stol. za obět většina církevních památek švýcarské oblasti. V Čechách pak chrám sv. Víta téměř o sto let později, za vlády Fridricha Falckého – dodnes tam visí dřevořezba s tímto výjevem. Přes radikální zjednodušení liturgie bylo však možné i u Kalvína nalézt mnoho symbolických a emocionálních prvků, které byly odstraněny až mnohem později.

Původní českou reformační církví předbělohorskou byli utrakvisté, kteří měli liturgii poměrně rozvinutou, a samozřejmě Jednota Bratrská, která však nebyla církví lidovou, ale spíše elitním klubem. Kalvinismus a luteránství v Čechách byly až výsledkem tolerančního patentu, který původní česká vyznání nepovoloval. Vznikly zde tedy protestantské církve dvě, luteránská a kalvinistická.

ČCE vznikla r. 1918 jejich spojením, a hrdě se přihlásila i k odkazu původní české reformace a uznává všechny čtyři historická vyznání! Přesto však nadále sílil tlak na unifikaci evangelické zbožnosti ve stylu kalvínském, zejména po 2. sv. válce, kdy značná část luteránských sborů zanikla. Do posledních luteránských kostelů byli z církevního ústředí dosazováni kalvíňští duchovní, direktivně škrťány hudební části bohoslužeb a bourány oltáře. Pěkně o tom psala Eliška Baťová v seriálu o zpívané liturgii v Českém bratru 2012. Program bohoslužeb se pak v totalitním ovzduší usadil do současné velmi strohé formy.

Tolik k historickému vývoji. Proč tedy nyní obhajovat liturgii, k čemu by nám mola být prospěšná, když jsme jí zrušili? Jde vlastně jen o prostředí, v němž bohoslužby provozujeme. Správně fungující liturgie by měla vytvářet takové prostředí, které křesťanovi bude pomáhat uklidnit se, otevřít svou mysl, srdce a duši Bohu, umožnit člověku dostat se do stavu, kdy je schopen vnímat duchovní prožitky. To není vůbec snadné, a vhodně zvolené, nerušivé liturgické prvky, mohou mít velký psychologický pomocný efekt. To je její účel, a neměl by jí být přikládán žádný jiný „vyšší“ význam.

K pravé spiritualitě není nutně potřeba liturgie, ani žádná jiná věc. Měli bychom zrušit náš rokokový stůl páně, a vrátit tam dřevěnou lavici. Vlastně ani kostel nepotřebujeme.

Zbořme její!

Platnost chrámu zrušil přeci již sám Ježíš. Postačí nám stodola, nebo se můžeme scházet v lese! Proč naši předci stavěli kostel, když se mohli spokojit s modlitebnou? Protože v srdcích mnohých z nás má skutečnost, že jde o kostel, významnou roli! Jsme rádi, že v něm máme hezké vybavení. Vytváří nám vhodné prostředí.

Přitom ono prostředí dotvářely dříve i liturgické prvky, které jsme však zbouřali docela. A je to škoda, protože oním staletým důrazem na racionalismus a demontováním jakýchkoli uměleckých projevů jsme přišli o jednu moc důležitou věc.

Přišli jsme o téměř o všechny prostředky, jak vyjádřit radost!

Jsme smutná církev! Máme skvělá kázání, ale nezbylo nám zhola nic pro oslavu velikosti Boží.

V poslední době sílí diskuze o budoucím směřování církvi v prostředí měnící se společnosti. Většina církví se potýká s odlivem věřících a volí cesty jak se s tím

vyrovnat, a nově lidi oslovit. Někteří jdou cestou radikalizace a uzavření do ortodoxních, zkostnatělých společností, a to i v evangelickém prostředí. Druzí volí cestu patosu charismatického hnutí, tak umělého, hraného a neupřímného. A třetí se přizpůsobí požadavkům trhu, provozují Disneyland, organizují rockové bohoslužby apod.

Domnívám se, že ani jedna z těchto cest není pro ČCE správnou. Jako východisko vidím navázání na tradice všech čtyř vyznání, ke kterým se hlásíme. Nikoli však jako muzejní guláš starých forem, ale jako inspiraci pro současnost a pro budoucnost. Citlivé navázání na to, co bylo dobré, ale bez strnulosti a obav se nadále rozvíjet a poučit se i jinde. Jsme jedna církev, a dnešnímu evangelíkovi je jedno, jestli byli jeho předci luteráni, či kalvinisti. Hledejme to, co nás spojuje, mějme toleranci k rozmanitostem protestantské zbožnosti. Vedme diskuzi, jaké formy jsou pro nás přijatelné. A hlavně znovu nalezneme schopnost radovat se.

Vladimír Váša

LETNÍ POZVÁNÍ

TÁBOR BENEŠOVSKÝCH, VLAŠIMSKÝCH, SEDLECKOPRČICKÝCH

a dalších spřátelených DĚTÍ bude

20.–27. července ve Strměchách

Téma: Cesty proroka Jonáše

Děti můžete ještě přihlašovat v Benešově na faře.

**Sborová rodinná rekreace ve Strměchách u Pelhřimova
proběhne letos v týdnu od 27.7.-3.8.**

Pro velký úspěch opět zveme i soběhrdské a prčické.

Spíme na prázdné evangelické faře ve Strměchách, možno je i spaní ve stanu či karavanu na rozlehlé farské zahradě.

Míváme společné snídaně a večere, zpívání, popř. pobožnosti s dětmi, služby při přípravě jídla. Někdy společně vyrazíme i na výlet do bližšího či vzdálenějšího okolí. Nesmí chybět vycházka na Křemešník, sbírání borůvek, hub, koupání, káva, večerní táboráky, grilování, návštěva „domu zdraví“...

Společná dovolená je příležitostí se poznat, otestovat si míru vlastní tolerance, ochoty k praktické pomoci, navázání přátelství, řešení drobných konfliktů... zkrátka ochutnat křesťanské spolužití v praxi :-)

Přihlašujte se na benešovské faře:

(317722215, benesov@evangnet.cz nebo 607588618).

Můžete dorazit na celý týden, nebo jen na pár dní.

VŠICHNI DO BETLÉMSKÉ KAPLE (ale tentokrát ne do té přčické :-)

Myslím, že už se ve sborech na téma **oslav šestistého výročí přijímání podobojí** hovořilo. Také jsou v modlitebnách k dispozici letáčky s předpokládaným programem, takže informací přibývá.

Přidám jednu zásadní: ve sboru **v Benešově a v Sedlci-Prčici se 12. října 2014 ruší místní bohoslužby** a v hojném počtu (všichni?) vyrážíme do Prahy do Betlémské kaple na ekumenickou bohoslužbu. V Soběhrdech budou čtené bohoslužby, ve Zruči zřejmě také. Kdo i z těchto sborů má zájem, jistě se do Prahy vypraví. Podrobnosti si domluvíme v průběhu měsíce září. Co však platí už nyní, je pozvání vám všem. Pražský seniorát patří mezi iniciátory akce; a tak – všichni do Betlémské kaple!

Mirka Nulíčková

Doplňuje M.S.:

Výročí se bude slavit mnohem mohutněji než pouhými bohoslužbami. Všechny odpolední programy začnou ve 12:30 a to: v Dominikánském klášteře, kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí, v kostele U Martina ve zdi, kostele sv. Michala, Evangelické teologické fakultě a na Staroměstském náměstí. Po celou dobu budou na Staroměstském náměstí probíhat kreativní dílny pro děti a jejich rodiče.

Krom toho bude komentovaná prohlídka Prahou a bojová hra pro děti.

Takže si rezervujte celý den a prostudujte předem pořádně plakát, který v tuto chvíli již máte ve sborech, abyste si rozmysleli, co chcete absolvovat. Buďte to těžké rozhodování! ☺

BLAHOPŘEJEME K NAROZENINÁM

Červenec: Bublová Hana, Soběhrdy – 65 let; Hallerová Blažena, Lštění – 82 let; Kovář Pavel, Bedrč – 70 let; Matoušek Miroslav, Petroupim – 60 let; Stibůrková Božena, Benešov – 73 let;

Srpen: Boháčová Jiřina, Vranovská Lhota – 80 let; Palečková Eliška, Mirošovice – 89 let; Pivoňka Vítězslav ml. Mačovice – 45 let; Škvorová Marie, Přestavlky – 87 let; Vaněčková Marie, Zvánovice – 55 let; Veselá Věra, Mnichovice – 88 let;

Září – Chobotská Jana, Přestavlky – 40 let; Martínková Miluše, Zlenice – 81 let; Pavlíková Gabriela, Mnichovice – 40 let; Šindelářová Jarmila, Mnichovice – 90 let;

DĚTI

Červenec: Podroužková Barborka, Čerčany – 8 let; Šafařík Martin, Praha – 11 let; Kyselová Anetka, Přestavlky – 10 let

Srpen: Macháčková Jasmínka, Benešov – 4 roky; Svobodová Adéla, Přestavlky – 14 let; Váša Jonáš, Mnichovice – 5 let; Vlasák Jonáš, Mezihorí – 16 let

RECEPTY

Máte ovoce a nechce se, nebo nemáte možnost, péct a má přijít návštěva:

Jahodovo-tvarohový dezert z máslových sušenek (piškotů)

Jahody nebo jiné ovoce, drobně pokrájené, cca 250 g, máslové sušenky 400 g, měkký tvaroh 500 g, máslo změkklé 200 g, bílý jogurt nebo zakysaná smetana 150 g, cukr krupice dle chuti, vanilkový cukr 1 ks

Změkklé máslo utřeme s cukry do pěny, pak vmícháme tvaroh a dobře promícháme. Nakonec vmícháme jogurt (smetanu). Jahody nebo jiné ovoce dle vlastního výběru pokrájíme na malé kousky a zlehka vmícháme do tvarohové směsi.

Misku nebo pekáček (velikost zhruba 29×23 cm) vyložíme folií nebo alobalem. Dno poklademe máslovými sušenkami (mohou být namočené v kávě). Na ně nanese vrstvu tvarohovo-ovocného krému, který opět poklademe sušenkami. Opakujeme do vypotřebování krému, zakončíme vrstvou sušenek. Dáme proležet do chladna.

Proleželý dezert pokrájíme a dozdobíme šlehačkou a ovocem.

*Hospodin mi odpověděl,
daroval mi volnost.
Hospodin je při mně,
nebojím se.
(Žalm 118, 5b – 6a)*

OSLOVIL MNE HOSPODIN

letní setkání dětí v Luh u Čími na břehu
Slapské přehrady

Ahoj kamarádi,
vzpomenete si ještě, co jste vypátrali o záhadném člověku jménem Ježíš?
Pojďme spolu tentokrát prožít příběhy lidí z doby mnohem starší. Oslovil je
Hospodin? Mluví s námi Hospodin i dnes? Abraham tě zve na cestu a s ním i
všichni vedoucí.

Ještě pár údajů:

- KDY? ➤ Od soboty 16. 8. 2014 do soboty 23. 8. 2014
- KDE? ➤ Stanové tábořiště „Dům Dobré naděje“ v Luh u Čími
- PRO? ➤ Děti ve věku od 6 do 15 let
- CENA? ➤ 1 500,- Kč

Milí rodiče, pokud se rozhodnete svěřit nám v důvěře svá „dítka“, vyplňte přihlášku a zaplatte výše uvedenou částku do 30. června 2014. Kopii dokladu o zaplacení je možné odevzdat osobně na faře, nebo poslat poštou, nebo naskenovanou e-mailem. Pokud nebude dodržen termín zaplacení, nebude možné vaše dítě na tábor přijmout.

Adresa: Farní úřad ČCE, Soběhrdy 21, 256 01 Benešov.

Zálohu je možné převést i na náš běžný účet číslo 1190782/0300 s variabilním symbolem 60603. E-mailová adresa: vhudcova@seznam.cz

---

Podmínky pro storno: Pokud bude pobyt na táboře zrušen méně než 30 dní před zahájením tábora, činí storno z ceny tábora 30 %. Pokud méně než 10 dní činí storno poplatek 80 % ceny tábora, vyjma zrušení ze zdravotních důvodů, kdy v tomto případě činí storno poplatek 20 % ceny tábora.

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina,
tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.
Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký
tel.:317 795 634; e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky: sobehrdy.evangnet.cz.
Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Pavel Goby

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice.Kazatel: jáhenka
Pavla Jandečková, , tel. 604185520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz
Číslo účtu 191782497/0300

Kurátor: Petr Dubský

FS ČCE Zruč nad Sázavou: Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou, tel: 327 531 251,
mobil: 776 797 327, email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Petr Turecký
Číslo účtu: 0162 121 008 / 0300

Kurátor: Jiří Kratochvíl

*V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu,
můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.*

Adresa redakce: FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz
Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.
Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 15. září 2014

*Soběhrdský bratr:
Vydává sbor ČCE v Benešově a
sbor ČCE v Soběhrdech*